

מאחד על שניהם יצא, לפי שגם החלות וגם הרקיקין קרבן אחד הם.

רבי יוסי ברבי יהודה אומר: מנין לאומר הרי עלי מנחת מאפה שלא יביא מחצה חלות ומחצה רקיקין? — תלמוד לומר "וכל מנחה אשר תאפה בתנור", וכתוב בתריה — "וכל נעשה במרחשת ועל מחבת, לכהן המקריב אותה לו תהיה. וכל מנחה בלולה בשמן [מנחת נדבה] וחריבה [מנחת חוטא] לכל בני אהרן תהיה".

ודרשינן הכי: מה "וכל" האמור למטה — שני מינין חלוקין הן, והיינו, מנחת מחבת ומנחת מרחשת, וכן מנחת נדבה ומנחת חוטא, הן שני מינין חלוקין שאינן מצטרפין אם יביא מחצה מסוג אחד ומחצה מהסוג השני, אף "וכל" האמור למעלה במנחת מאפה תנור, והיינו חלות ורקיקין — שני מינין חלוקין הן, ואין מצטרף מחצה מזה ומחצה מזה.

והוינן בה: ורבי יהודה דדריש מ"קרבן אחד" אמרתי לך ולא שני קרבנות, הא שפיר קאמר ליה רבי שמעון, דמהיכן משמע שחלות ורקיקין ייחשבו כשני קרבנות נפרדים!?

ומשנינן: אמר לך רבי יהודה: כיון דכתיב פעמיים "בשמן — בשמן" הפסיק בכך

הענין, ללמדנו שאין באין כאחת, והרי זה כמאן דכתיב בהו פעמיים "קרבן — קרבן" דמי.

ואמרינן: ורבי שמעון סבר, אי לא כתיב "בשמן — בשמן", דהיינו "בשמן" לכל אחד מהן, הוה אמינא מדלא הפסיק ביניהם, דוקא מחצה חלות ומחצה רקיקין יביא, אבל חלות לחודיהו ורקיקין לחודיהו אימא לא יביא, לכן קא משמע לן "בשמן — בשמן" שהפסיק "בשמן" ביניהם, לומר, שיכול להביא גם רקיקין לחוד או חלות לחוד. אבל מחצה חלות ומחצה רקיקין פשיטא שיכול להביא.

ותו הוינן בה: רבי יוסי ברבי יהודה, דפליג ארבי שמעון, היינו רבי יהודה אבוה, דפליג נמי ארבי שמעון, ומאי הוסיף על אביו!?

ומשנינן: איכא בינייהו — דאי עבר, אם עשה מחצה חלות ומחצה רקיקין. לרבי יהודה, דיליף טעמא מקרבן אחד ולא שנים, היינו רק לכתחילה, אבל בדיעבד כשרות. אבל לרבי יוסי ברבי יהודה, דיליף לה משום דהויה דומיא דבלולה וחריבה, שהם שני מינים, כי היכי דעירב מנחת חוטא ומנחת נדבה הרי הן פסולות, כן אם עירב ועשה מחצה חלות ומחצה רקיקין הרי כל הלחמים פסו לים, ואפילו בדיעבד.⁽⁶⁴⁾

הדרן עלך כל המנחות

היו נבללין קודם אפיה, ורק לרבי היו נבללין אחר אפיה. והאחרונים פירשו, שאחר שהיה פותת את החלות והרקיקין לפתיתין שיש בכל אחד כזית, [שכן מצות פתיתה לפי סתם מתני', לקמן עה] היה מערב הפתיתין יחד, כדי שיהיה

פתיתה לתנא דבי רבי ישמעאל, לקמן עה] וכוללן בשמן. והקשו האחרונים, שהרקיקין לא נאמר בהם כלל מצות בלילה, אלא היו נמשחין בשמן, כמבואר במשנה לקמן [עד]. ואפילו לענין חלות שמצותן בבלילה, מכל מקום לרבנן